

[Minister Lise Østergaard]

konferencen, og den tænkes gennemført som en arbejdskonference og en handlingsorienteret konference, hvor man særlig vil fremhæve emner som beskæftigelse, sundhed og uddannelse. Således har denne konference et andet sigte end Mexikokonferencen, der dannede optakten til en serie internationale aktiviteter inden for FN's arbejde for kvinders status.

Det er således, at det oprindeligt var Iran, som havde tilbudt at være vært for 1980-konferencen, men Iran har for nylig trukket dette tilsagn tilbage. Der har da i FN-kredse været drøftet hensigtsmæssigheden af at skifte mellem i-lande og u-lande som værtsland for slige konferencer, og der var vist en særlig interesse for, at et skandinavisk land kunne påtage sig værtskabet.

På denne baggrund har den danske FN-mission i New York meddelt FN, at Danmark er parat til at påtage sig værtskabet for 1980-konferencen, og denne meddelelse er selvsagt afgivet efter anmodning fra regeringen, der i sagens anledning har hørt ligestillingsrådet.

Enkelte andre lande overvejer også at tilbyde sig som værter for konferencen, og det er ikke i dag muligt at sige noget nærmere herom, men der finder løbende konsultationer sted i New York.

For det tilfælde, at konferencen skulle blive henlagt til København, må der, naturligvis afhængigt af deltagere og tilreisende journalister, forventes udgifter i en størrelsesorden, der ikke vil overskride en halv snes millioner kroner i dagens priser. Ca. halvdelen af beløbet vil medgå til leje af konferencecenter og leje og indretning af tolkeanlæg og udgifter til FN's sekretariats personale og FN's tolke, og den anden halvdel vil medgå til en række praktiske arrangementer, herunder transport-tjeneste, sikkerhedstjeneste, pressecenter og kommunikationstjeneste. Det er klart, at et sådant overslag er foreløbigt, og hvor stort budgettet vil blive, vil afhænge af en række faktorer, som vi ikke har helt nøje kendskab til i dag.

Således ved vi ikke, hvor mange delegerede der kan forventes til 1980-konferencen.

Men jeg vil gerne tilføje, at en sådan konference i Danmark med et sted mellem 1.000 og 3.000 deltagere og journalister jo vil indebære en væsentlig valutaindtjening, der ganske klart vil overstige de danske udgifter ved konferencens afholdelse, og i relation til tu-

risme i lidt bredere forstand må der påregnes betydelige indtjening i forbindelse hermed.

Endelig vil jeg gerne afslutningsvis tilføje som regeringens opfattelse, at en placering af kvindekongressen i Danmark, som er et af de lande i verden, der er længst fremme i ligestillingsmæssig henseende, vil kunne være af meget stor betydning, når det drejer sig om at skabe en større forståelse i verdenssamfundet for kvinders rolle i det moderne samfund.

Første næstformand (Erlendsson):

Af hensyn til, at spørgetiden ikke skal trække alt for meget i langdrag, er der fastsat taletidsregler for både medlemmer og ministre. For ministre er det 3 minutter.

Poulsgaard (FP):

Jeg takker da ministeren for svaret. Langt om længe kom vi frem til, hvad ministeren skønnede det ville koste, hvis denne konference blev afholdt i Danmark. Det var faktisk interessant, at ministeren så tilføjede efter de 10 mill. kr., der kun var et foreløbigt skøn, at vi nok ville tjene meget, meget mere ind valutamæssigt. Hvis ministeren har ret i det, kunne det godt tyde på, at det var de velbjærgede kvinder, der rejser ud, hvis de har råd til sådan at drysse 10 mill. kr. her i landet, når de er med i en konference.

Når jeg har rejst dette spørgsmål, hænger det sammen med flere ting. Jeg stiller mig f. eks. meget, meget skeptisk over for, hvad kvinderne i u-landene og andre steder har fået ud af, at fru Eva Gredal og en hel række andre prominente danske kvinder rejste til Mexico for skatteydernes betaling i 1975. Jeg synes også, det skal ses på baggrund af, at man i dagspressen kan læse, at den danske regering – og det skal den ikke have utak for – har slået i bordetovre i FN og sagt, at nu skal Sovjetunionen og de andre til at spytte lidt mere i bøssen. Når vi ved, hvor venlig den minister, vi har for u-landsbistand, altså fru Lise Østergaard, er til at rejse ud og sløse med pengene alle steder, synes jeg ærlig talt, at der i hvert fald her var 10 mill. kr., vi meget, meget vel kunne have sparet. Derfor har jeg også skrevet i spørgsmålet, at det var en ulykke, hvis det var skatteyderne, der skulle betale dette arrangement, og jeg vil fastholde, det er en ulykke, men det er noget andet,